

karakedi

Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi

Yıl: 2018, Sayı: 22

*Editör: Gürkan Vural
(Çanakkale)*

Tan Doğan
Kalender GÜRER
Nilüfer UÇAR
R. Tuğrul OĞULATA
Uğur ATAŞ
İkram GÜNEŞ
Oğuz ANIL
Gökhan ASAN
Demir ZENCİN
M. Devran ÖZER
Oktay GÜLER
Meral TOKSOY
Özgür İRENHÜR
Cemil ONAY
Ceylan TUNCER
Binnaz Deniz AYDOĞAN
Hamiyet KOPARTAN
Cemal KARSAVRAN
Selami ÖZKAN
G. Yağmur AKBULUT
Ferhat KAYA
Hızır İrfan ÖNDER
Merve DOĞAN
Enes AZIZOĞLU
Ahmet TEKEŞ
Mansur EKMEKÇİ
Talha BAYANA
Gülmar FERRUKIZI
Gürkan VURAL

www.karakedidergisi.com / facebook.com/karakedidergisi / iletisim@karakedi.com

KÜNYE

Sahibi: Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
İç Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ
Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Doç. Dr. Yusuf ARSLAN
Gürkan VURAL
Neval SAVAK
Özlem ERDEM
Engin YILDIZ
İsmail GÜNDOĞDU

Kapak Foto: Gürkan VURAL

Dergiye yazıların yollanacağı e-mail adresi:karakedi.dergi@gmail.com

**-Dergimiz hiçbir ücret karşılığı satılmaz.
Dergimizde yayımlanan yazıların tamamı
gönüllük esasına dayalı olup sorumluluğu
yazarına aittir.**

SUNUŞ YAZISI

Herkesin kendi adasında yaşadığına inandığı bu tuhaf zamanlarda sizlere mitolojik ismi Tenedos olan; Herodot'un "*Tanrı, insanların uzun ömürlü olması için Bozcaada'yı yaratmış*" diye andığı Bozcaada'dan sesleniyorum. Sokaklarında rüzgarın ıslık çaldığı her köşe başında karşınıza çıkan ada insanların kendi adalarından kovulmuşçasına kaçıp geldiği iyot ve şarap kokan bu uzak ada bildiğimiz adalara benzemez. Çok uzaklardan romantize eden insanların yolu düştüğünde dünyanın bu en yalnız adasına söyleyeceği ve yazacağı çok şeyi olacaktır. Sevgili Doç. Dr.Yusuf ARSLAN'ın büyük bir tutkuyla çıkardığı bu dergiye benden ilk yazımı ve şiirimi istediğinde Bozcaada'nın beni çağırdığı zamanlardı. Öyle uzun ömürlü olmaya değil daha çok yazmaya bu güzel adanın şiirini-ruhunu bulmaya gidiyordum. Hayatımda ilk defa yazmak için bir ada seçiyordum. Karakedi Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi'nin nöbetçi editörlüğünü bu güzel adada yapma sırası geldi bana. Onun için benim için özeldir Karakedi Dergisi. Tıpkı Orhan Veli'nin "*beni bu güzel havalar mahvetti*" dizelerinde olduğu gibi beni çağıran Bozcaada rüzgarından, iyotundan ve kükürtünden başka türlü bir şeydi. Kısmette bu güzel derginin sunuş yazısını yazmak varmış... Umarım buraya, yaşamın kıyısında duran bu Ada'ya yolunuz düştüğünde, yaşayacak, yazacak ve biriktirecek çok şeyiniz olur ...

Bir sonraki sayıda bir başka kentin nefes alışında görüşmek dileğiyle...

Gürkan VURAL - ÇANAKKALE

BİR Şİ'RDEN ÇIKTIM AZ ÖNCE

(Tan DOĞAN)

'yazdıranlarım'a...

kaç yüz yıldır o dizeyi aradığıma

bir tanrı şâhittir

bir de içine düştüğüm *şi'r*

kâhine sordum bilemedi bilgede de yok
karşılığı

yine de baktım yere göğe

sığmıştır diye kalanına gidenine zamanın

işten değildi çıldırmak: çıldırdım kapattılar
delievine: kırk yıl oldu kaynatırım
kaynamaz

Kaygusuz Abdal da oldum Hacı Bektaş-ı
Veli'ye de yüz sürdüm bir pirinç tanesine
de yandım... yok

inatsız keçiye lâl bülbüle dikensiz güle

aklımdan geçene rûhumdaki köze

hattâ size...

aynalara kuyulara güne geceye

çocukluğuma sordum gençliğime
yaşlılığıma

ölümüme...

ateşi köze közü küle külü güle

dönüştürdüm baştan sona sondan başa

yok o dize

numlar yaktım nazar boncukları taktım at
nalları çaktım derdime

ermişe de dervişe de büyücüye de...

tırnaklarımı kestim gece gece

bir iş var bu işte anne:

çiğ sütünü kaynatıp da içtim çiyde

adaklar adadım gül memelerine

tam yakacakken yazdıklarımı

bir kadın "tan'ım" dedi sundu 'ışk'ımı

kalakaldım öylece

bir şi'rden çıktım az önce

KADIN

(Binnaz Deniz AYDEMİR)

Kaybolmuş bir günün ötesinde,
Melodram bakışlı kadın...
Yakuttan gözleri vardı yeryüzünde.
Gülüştünde kehribar kokusu...
Kadının saçları...
Geceden gündüze dönüşen,
Sonsuzluk prizması...
Renklerin birbirine karıştığı,
Bir su testisinde,
Kırılgan ve buyurgandı kadın.
Tezattı işte.
Dolanmış ve açılmayan bir yün iplik gibi...
Kadının elleri keman...
Dudaklarında asılı Parnas Dağı.
Müzler, buyruk verince kızlarına,
Dokuzu da kanatlanır dudak çukuruna.
Gök kubbesine uzandıkça omuzlarının,
Ateşe odun atmak, sarsıcıydı.
Gümüşten bir hayali kovalar gibi,
Işığın bakmak, yakıcıydı.
Baştanbaşa yaralıydı kadın.
Nağmeleri masalarda zaman sarkacı...
Yuttukça boğazındaki şarabı,
Amonyak ve zift kokar anıları.
Ah, sol yanının pembe hıçkırıkları!
Beyhude geçen bir zaman,
Yarasına tuz bastıkça alışılan,
Kovalar gibi karanlığı,
Yalpalıyor yalnızlığı!

ERENLER

(Kalender GÜRER/AŞIK KUL KALENDER)

Dokunmayın bana el değdirmeyin
Yana yana ben kül oldum erenler
Kırmızı gül oldum açtım baharda
Dostun bahçesinde soldum erenler

Seyyah oldum ıssız yollara düştüm
Nice canla muhabbetler bölüştüm
Sakinin elinden çok demler içtim
Erkan ile yolu buldum erenler

Gönülden gönüle girdim dolandım
Hakikat yolunda aşk ile yandım
Her kula inandım yalana kandım
Cahile bir sınır oldum erenler

Ekin oldum harmanlarda savruldu
Ehlibeyt'in aşkı ile kavruldu
Turab oldum pir eliyle yoğruldu
Mürşidimi cemde buldum erenler

Der Kalender bundan sonra gam yemem
Halden bilmeyene halimi demem
Bulanık sularda yüzümü yumam
Necef deryasına daldım erenler

BİZ

(Hamiyet KOPARTAN)

Bilir misiniz kardelenin aşkını?

Yaramaz menekşeye yanışını?

Kışın dondurucu buzuna, karına

İsyanla baş kaldırışını?

Biz de birer kardelen çiçeğiyiz!

Güzel dilimizin gönül elçileriyiz.

Biz Türk'üz, Türkçe söyleriz.

Şahlanan Türkçe ekibiyiz.

Biz birer mumuz, Türkçe ile yanarız.

İçin için erir, eridikçe parlarız.

Tükenmek yok bizim dilimizde

Eridikçe küçülmez, renklenir ışıgımız.

Sarmaşıkları temizleyen tırpanız,

Ayrık otuyuz, yabandan ayrılırız.

Etrafımızı saran örümcek ağlarını,

Kara bulutları dilimizle dağıtırız.

Duayla beklenen bereket gibi,

Şahlanan Türkçeyle toprağa yağın.

Takip edin ayak izimizi,

Şahlanan Türkçeyle uyanın!

Uzatın bize dost elinizi:

Seviyorsanız dilinizi,

Düşünüyorsanız geleceğinizi,

Şahlanan Türkçeyle siz de şahlanın!

IŞIĞIN TUTSAKLIĞI

(Nilüfer UÇAR)

anamın bulut yığını yüreği
göğün bağrına sığındı
bal yağmurunda ıslandı
güneş yanığı yüzümde yansıdı
anlatamadığım anadilim

başladım sonsuzluğun ortasında
kırk kilit ve gümüş anahtar
ışığın tutsak odaları
örümcek ağları
ve bizim çocuklar
okudu asrın ihtiyar kayıplarını

yamalı günler
mor yalınayak çocuklar
paslı çivinin deldiği yoksulluk
yol ayırımının orta yeri
Pir'in kalemi çizdi yanlış halkaları

harflerden süzülen ışık
yalancı kahkahaya şahit
lisan göz yumdu
denizcinin dalga işkencesine
çekip gidince dağarcık

uzun sessizliğin adımları
hasretin iklim geçişi
boyun borcu kementsiz söylem
düş oyunun ışık tutsaklığı
ince dilin ödünç suskunluğu

SEN DE BEN HAYATI GÖRÜYORUM (Cemal KARSAVRAN)

seninle olmak
gecenin içinde yıldız tutmaktır
ve o narin yıldızı sevip okşamak
ki okşandıkça pusan
sevildikçe masumlaşan
yüzündeki mutluluğa dudaklarda can verip
nefesimle mavileri yaşatsam diyorum

avucumda pamuk gibi saçların varken
başın göğsümde
nefesini karıştırıp nefesime
soluksuz bir ömre
gözlerinden okumak
cennet bahçesi bedeninde
her tadın anlamını bulmak

seninle yeni bir yaşama başlamak
can özümden bir parça gibi görerek
yeni bir gün gibi yeniden filizlenip
yeni umutlar çoğaltarak
aktıkça akıp uzayarak
ellerimde ellerin
ellerinden tutmak

sana her şey hak
güzellikleri yaşamak adına
varlığında her renk var sende
en güzel renkte senin rengin
yüreğinden kaleme damlarken
piştikçe olgunlaşan olgunlaştıkça çoğalan
mağrur ve mahzun

sen de ben yağmuru ve güneşi
toprağa serpilmiş tohumu filizlenip yeşeren
fideyi
çiçeğe duran ağacı, başak veren buğdayı
mavilerin içinde uçuşan kuşu, böceği
ve bilumum canlıları
sen de ben cennete bir meleşti
sen de ben hayatı görüyorum

DİLEK... (Ramazan Tuğrul OĞULATA)

Sen gönül bahçemdeki,
Kokladığım en güzel çiçektin,
Kokladıkça koklamak istediğim.
İşittiğim en güzel şarkıydın,
Dinledikçe dinlemek istediğim.
Gördüğüm en güzel şeydin sen,
Bakmaktan kendimi alamadığım.
Baktıkça kaybolurdum gözlerinin içinde,
Alıp götürürdün beni bilmediğim uzaklara,
İçinde sadece senin olduğun diyarlara...
Gökkuşağının tüm renkleri altında,
Yeşil çayırarda dans ederdik birlikte,
Uzanır gökyüzüne bakardık karanlıkta,
Kayan her yıldızdan dilek tutardık
kendimize...
Ne çok dilek tutmuştuk birlikte,
Beraber olacağımız güzel bir hayat için,
Birbirimizden gizlemeden birbirimiz
adına...
Olmadı, yürütemedik sevdamızı,
Uzanıp tutamadık hiçbir dileğimizi,
Hayat düşündüğümüzden farklı baktı bize,
Pamuk ipliği gibi koptuk birbirimizden,
Bir ömür birlikte olmayı düşlemişken,
Ayrıldık, ayrı dünyalara...
Sen hayatımı doldurandın oysa,
Gittin ve geride boş bir hayat bıraktın...
Kim bilir neredesin şimdi?
Başka dileklerin oldu mu, başkalarıyla
bilmem?
Ben küstüm dileklere,
Sen benden uzaklara gidince...

KUTLU YITIĞİMİZ

(Selami ÖZKAN)

“Adalet nedir? Ağaçları sulamak. Zulüm nedir? Dikene su vermek. Adalet bir nimeti yerine koymaktır, su emen her kökü sulamak değil. Zulüm nedir? Bir şeyi konmaması gereken yere koymak. Buysa, belaya kaynak olur ancak.” (Hz. Mevlâna)

Gazetedeki habere takılıyorum gözlerim ve bir solukta okuyorum metni. “ABD’de 1991 yılında henüz 14 yaşındayken arkadaşı Rosean Hargrave ile birlikte arabasını çalmak istedikleri bir polisi kasten öldürme suçundan hüküm giyen John Bunn özgür kaldı. 2009’da şartlı tahliye talebi reddedilen Bunn’un kaderi soruşturmayı yürüten dedektif L. Scarcella’nın olay yerine yanıltıcı kanıt koyduğu ortaya çıkınca değişti. Yeniden görülen davada suçsuzluğuna karar verilen ve serbest bırakılan Bunn, 27 yıldır hayatım için savaşıyordum ve bugün masum olduğum kanıtlandı. Yaşadığım sevinçli tarif edemiyorum.’ şeklinde konuştu.”

Öğrencilerime verdiğim ödevi onlarla mütalaa ettiğimiz günlerde böyle anlamlı bir habere rastladığım için kendimi şanslı hissediyorum. Necip Fazıl’ın efsane yapıtlarından olan “Reis Bey” adlı tiyatro metnini tahlil ederken bu haberle de bağlantı kurduk ve gençlerin zihinlerinde olaylar daha da belirginleşti. Tiyatro metninde anlatılanlar okuyanın malumu. İstanbul Nişantaşı’nda bir cinayet işlenmiş, zengin ve yaşlı bir kadın öldürülmüştür. Kumarbaz ve esrarkeş olduğu ve aleyhinde başka deliller bulunduğu için yaşlı kadının oğlu cinayet şüphesiyle tutuklanır. Tanıkların ifadeleri de genci işaret etmektedir. Genç, her ne kadar masum

olduğunu söylese de mahkeme reisi tüm delillerin onu gösterdiğine kanaat ederek genci astırır. İdamın gerçekleşmesinden kısa bir süre sonra gerçek katil teslim olur ve suçunu itiraf eder. İdam kararı vermekle meslek hayatının en büyük hatasını işlemiş olan Reis Bey bazı durumlarda gerçeklerin sadece somut olanla değil merhamet ve anlayış gibi soyut kavramlarla açıklanabileceği gerçeğini kavrar.

Adalet topaldır. Ağır yürür fakat gideceği yere er geç varırmış. Heba olan hayatları nasıl geri getireceğiz peki? Yok olup giden hayaller, ümitler bizden davacı olmayacak mı? Büyük mahkemeye iman edenler konuşanın yalnızca hakikat olduğunu bilirler. Onlar haksızlık yapmaktan ve haksızlığa uğramaktan Mevla’ya sığınır. “Seni haksız yere öldürmeye götürüyorlar.” diye feryat eden karısına “Ne yani, bir de haklı yere mi öldürülseydim?” cevabını veren Sokrates’in sesi hâlâ kulaklarımızda Sevgili Okur.

GÜLMEK ŞİİRİ (Uğur ATAŞ)

Gülecekti.

Demir gülüşlü bir rüzgara çarptı,

Bir şeyler yitirdi derinden.

Kimse çevirmedi bir daha kum saatini,

Yitikleriyle baş başa kaldı.

Bir o vardı şu dünyada,

Bir de nefesi.

Nefes aldı.

Ne kadar ağır bir kokuydu şimdi yaşamak.

Susmak sıcaktı,

Susmak daha da ısındı.

Susmak bir şeyler yaktı içinde.

Konuşmadı.

Eski yarınlardan bir yarın bekledi,

Yüzyılların çayları soğudu demlikte.

Sonra sözler soğudu,

Sırlar soğudu.

Hakikatler yoruldu,

En ağır uykuya daldı hakikatler.

Uçurumlar intihar etti,

Silahlar can verdi.

Hayatla yan yana yürümek kaldı elinde,

Şaşırıldı kaldı.

Her şey, bir şeyini ona soruyordu.

Sokaklar yönlerini,

Şehirler isimlerini,

Takvimler yıllarını...

Bilemedi.

Bilecekti yürüdükçe.

Bir şarkı göçüp gitti denizinden,

Sular sertleşti.

Yaralamasın diye çok sevdiği yağmurlar,

Duvarlar ördü sulardan.

Aşk bir sihirdi,

Ağaçlar korkunçtu artık.

Otlar düşmandı.

Çıkamazdı kafesinden.

Gülecekti.

Gülmedi...

OKYANUS

(Gülçin Yağmur AKBULUT)

Okyanus olmaya yeminli
küçücük bir dereciğim

Yol boyu notlarımı anlatacağım
o büyük denize ulaştığımda

Taş atmayın sularıma
yıpratmayın rüzgârlarımı

Sabahların kucağında
tan ağartısıyım ben

Yüreğim yıldız gölü
el değmemiş papatyayım

Düşüm, düşüncem sizden yana
bir dünya kuruyorum kelimelerden

Ulu orta yaklaşmayın bahçeme
bir kaya parçası sanmayın, yanılıp da

SAMİMİYET PORTREM

(İkram GÜNEŞ)

Serin rüzgarlı bir ayışığında,
Düşlere sıkı sıkı sarılmak...

Kızgın güneşli bir gün ortasında,
Umutla kucaklaşmak...

Maviyle terleyip,
Maviyle soluklanmak.

Sahilde yürüyüp,
Martılara yem atmak.

Bir çoban kavalının yanık sesiyle,
Yorgun göz kapaklarını kapatmak.

Yoldaşlığın özlemine,
İçten bir zılgıt sesiyle haykırmak.

Haldan bilmeze hal anlatmak.

Kar yağınca kar topu oynamak.

Komşunun bahçesindeki,
Erik ağacından gizlice erik koparıp,
O erikleri silmeden iştahlıca ısırarak.

Ağız dolsu gülmek.

Olabildiğince gezmek.

Sevdiğinle delice öpüşmek.

Serseri ısıklar bestelemek.

Siyahın tozundan,
Beyazın sözünden uzak durmak.

Okulda hayat bilgisine kulak verip,
Matematiğe kafa yormak.

Velhasıl güzel sayılırdı herhalde yaşamak...

Lakin insanlar garipti.

Tuhaftı...

Yüzsüzdü...

Cambazdı...

Zalim vede gaddardı...

Ne nefes alabildim,

Ne de soluklanabildim.

İnsanlardan kaçıp sessizliğe gömüldüm.

Bıyıklarımı soldan soldan kemirdim.

Sakallarımı olabildiğince uzattım.

İçimle konuşarak kendime hükmettim.

Kendi esmerliğimde kavruldum.

Kendi suskunluğumda pir oldum, yandım...

Sonrada, sonrada dizelere/şiiirlere

sığındım...

BENİ SEVME

(Ferhat KAYA)

Düşlerim uçurumdur, hayallerim cam.

Beni sevme!

Yok olursun göz bebeklerimde, göz pınarlarımda boğulursun.

Üstelik sevdam bile kurtaramaz seni...

Dedim ya, “düşlerim uçurumdur” diye.

Yokluğunu atarım düşlerime!..

Beni sevme!

Sonra kalemim hep adınla başlar söze.

Ellerime zincir vururum, dilime kilit.

Hayal etmeye başlarım kendimce.

Hayallerim cam gibidir işte!

Özlemine keserim, cam kırıklarımla her gidişte...

Beni sevme!

Varlığın yüreğimi heyecanlandırırken;

Umutsuz kalmak, uzakta olmak korkusu saplanır sessizce...

Gecelere yas tutarım, gündüzleri kahrederim kederlice.

Beni sevme...

Güzel ve anlamlı şiirlerin yer ettiği derginize renk katması ümidiyle bu şiiri yolluyorum...

PSİKOSİZ OYUNLAR

(Oğuz ANIL)

Neredeyim ben bu yaz, başı baştan kokan
balık kafalı figüran

Kharkiv 2 no.lu tramvayda kafam güneşten
gökkuşağı açmış

Maksim gorki park labirentinde
okyanusunu kaybeden nemo

Ve bir kız 2 kadın bir leylek yapay gölün
deltasında yakinken roller coastera biniyor

Orda bir devekuşuvar binmiş uçuşa geçmiş
karşıda kürke sarınan

Bir kaplan bir çıta genç kadın ortada birde
grizli ayısı var elinin arkasında

Aniden Aslan sigarası ağzında olduğundan
bir sivrisinek ısırıldı göğsümü

Yardı aerolamın yarısını en yakın
memograficiye koşuyorum

Doktor seni deli sinek ısırılmış acil şifa
dileyerek en yakınsenatoryuma bırakıyor
sineği

Yine gökkuşağı yedi renginde soluk
alıyorum karnımdan terlerken
sinirleniyorum

Saf aşk dadacı köpeklerde manifestosu
havlanıyor bu gümüş Şafak'ta geç kalma

DJ aldatıyor her karanlığı mixerle sanal ses
tellerinde can veren su perisini

Sihirli Deniz kızı aldatıyor kurbağa prensi
ışıltılı alaca mor karanlıkta

Aynaya bakan cadı aynayı çatlatıp içinden
Mozart çikolataları verdi

Otelde uyanıyorum rüyamdaki kaktüsü
elime alıp çiğniyorum mavi ıslığım
Antarktika daki mantisleri astral kabusa
sokuyorum birden üç kilo verip beş
alıyorum

Crowley büyücüsü kendini peygamber
böceği sanıyor

John doe Saray'dan kız kaçırınca

Kral tahtında Solomon şarkısını ezberliyor

Şarap şişeleri port royalde yola çıkıyor

Saint germen kontu televizyonda

Agripa operatör konukları tanıtıyor

Keats şiirleri okuyunca tatsız çay koku
veriyor

Zappa anchormangarbarektalk Show
müziyen

Steve gitarın tellerine akort yapıp kesince

Güzel kadın şimdi sekseninde

Ağlıyor pembe panterin bariton sesine

Balıkların yaşadığı bahçede

Umutsuz aynalar yalnız kederi gösterir

Uykum gelmiyor içimden

Amcamın mason locası boşalıyor

Birbirine yüzükleriyle kafalarına vuruyor
internette

Bu yüzüklerdir güzel kraliçeyi tacından
eden

Her ekinoks döngüsünde

Kediler bana köpekleri hatırlatır

Ne zaman absent içsem

Başım dönüyor uçan renkli ışık böceklerle

Yeşil Peri ne zaman gelecek asla gelecekte

YALNIZLIĞIN İLÂCI YOK (Hızır İrfan ÖNDER)

dikenler batıyor canıma
acının gülleri açıyor gönlümde

ruhumun şafağı sökmüyor
hazan gülleri açıyor ömrümün

dünyayı sevmiyorum, sevmeyeceğim
yalnızlığın ilâcı yok, biliyorum

haz duymuyorum yaşamaktan
huşuyla esen meltemdir ölüm

duygularımı iğdiş ediyor zaman
sevmek için bir kalp yetmiyor artık...

EYVALLAH

(Gökhan ASAN)

Ve gidiyorum ansızın

İster affet beni, ister yok say

Sol yanımdan kopup gidiyorum

Etrafım üç kuruşluk insan dolu

Sagımda cebime bakan,

Solumda sırtımdan geçinen,

önümde yüzü olmayan,

Arkamda beş yüzü olanlardan

Sakınıp gidiyorum..

Bir sen varsın benim için

Sende olmasan çoktan gitmistim ki

Sahi sen de gidecek misin ?

Ama gitme ben giderim, sen yorulma

Bir eywallahımız kalsın geriye

Bir de seni hep sevdiğimi söyleyen kalbim

Yüz çevirecek olsam

Hep gülüşüne çarpıyorum

Çarpa çarpa gidiyorum

Sarhoşça,delice gidiyorum

Sakın gel deme bana !

Gitmeyecek olsam,

Ağlamana izin vermezdim ki

Son bir kez gül bana

Gülerken hatırlamak isterim seni

Eyvallah ...

Gözünden yaş düşse

Benim yüreğim yanar

Aklım durur, bedenim donar...

Eyvallahla kalmak üzere ...

HUYSUZ İHTİYAR

(Merve DAĞCI)

Ve bu gece,

Uykularımı kaçırın şu namerde,

Çifte sözüm olmayacak kadar

uykusuzum içimde

Ellerimde

Bileklerimde

Sancılanmayı öğrenen şu beynimde

Ters giden her şey iyice gitti

derinlere.

Ben ki

Ne olduğunu bilmediğim girdapta,

Bağlı değil iken bile maşuka

Olamadığım bir lokmacık Yunus'a

Göğsünü gere gere hakka kavuşan

Yavuz'a

Nasıl diyeyim ben kayboldum diye

yüzlerine baka baka

Terleyen avuçlarımdan akan göz

yaşa

Verilen pınarla bir ise aklım,

Hangisi daha önce akarda yolunu

bulur bilmem,

Bilmem ki

Varacağı yere kadar baki kalır mı

hakkı

Hakkı değil ise aklı?

Bilmem ki hiç değişmeden

yürüyebilir mi?

Amansızlığın kör yollarında kör

haliyle,

Bilmem, bilmem şu mantığa nedir

böyle aksi giden?

Huysuz bir ihtiyar ile bir değilse

kalbim,

Kalbim saftır bilmez huyunu âlemin,

Ah yangınlara sevdalı, huysuzlar
doğruyu söyler!
Ve bu gece
Beynimden akan hece,
Göğüs kafesimde toplanan fikirsiz
kafile,
Yana yakıla içinizde,
Öleceksiniz güle güle.
Hesap sormak geçirir huysuza,
Huysuz veba oldu erişti Allah'a.
Şu âlimlerin âleminde günahkâr
kafile,
Yanmadan ateşleri hissedeceksin,
Huysuzun yokluğunu hissedince...

SONBAHARIN İLK DEMLERİ (Demir ZENGİN)

sessizliğe takıldı ayaklarım..
dinledim..
usulca..gizlerine aktı gözlerim ..
kıpırdamadan..
gölgelerden ince idi gece..
öylece bekledim..
betim benzim.. yara sardı..
gittikçe derinleşti özlem..
duvarlara döndüm yüzümü.. yarısı çıplaktı..
kötü bir rüya..yılgın bir rehavet..
bitmesini diledim..
aklımın uçurumundan bıraktım ellerini..
aynalar kapandı..sonra pencereler..
karar verdim..
üç kat inip bakacaktım yokluğa..
belki de sonsuza katacaktım.. bizi..
ıslak kaldı mektubumun yıldız pulları..
olan oldu..
soldu beyaz gül..soldu ruhum..
sonbaharın ilk demleri..

NEDEN? (Enes AZİZOĞLU)

Neden görebildiğimiz için sevinmek yerine,
Gözlerimiz renkli değil diye üzülüyoruz

Neden lüks olmayan bir yerde yemek
yediğimiz için utanırken,
Açlıktan ölen çocuklar içinde utanmıyoruz

Neden bir kıyafeti üç dört gün üst üste
giydiğimiz için utanırken,
Soğukda montu olmadığı için üşüyen
çocuklardan da utanmıyoruz

Neden ülkemizin bağımsızlığıyla
övündüğümüz kadar,
Sokaklarımızda ölen bağımlı çocuklarımız
için birşeyler yapmıyoruz

Neden gördüğümüz yavru bir kediyi sevip
evimize alırken,
Tüpleri dökülmüş aç ve yaşlı bir köpeği
gördüğümüzde tiksiniyoruz

Neden yağın yağmurun romantikliğinden
bahsetmek hoşumuza giderken,
Delik ayakabılı çocuğun yağmurda su alan
ayakabısından bahsetmek hoşumuza
gitmiyor

Neden başkası düştüğü zaman hunharca
gülerken,
Biz düştüğümüz zaman gülen insanlara
kızıyoruz

Neden hep kendimizi başkalarıyla
kıyaslıyoruz,
Neden bu kadar bencil davranıyoruz
Neden?

GÜZEL BİR BAHAR AKŞAMI (M.Devran ÖZER)

Güzel bir bahar akşamı, sen şehrin
tantanasına kulak asma
Buradan geçen bütün dolmuşlar beni evime
götürür

Ama gitmeyeceğim

Çok yalnızım

Ev cehennem, odalar zindan, duvarlar
soğuk

Bak senin de kotun yırtık pırtık, istersen
tanışalım

Bak kulağında peace küpe, kaşında
piercing, istersen iki bira içeriz

Ben varoluşçuyum,

Simone de Beauvoir'dan selam getirdim
sana

Güzel bir bahar akşamı, sen şehrin
tantanasına kulak asma

İki bira dediğime bakma sarhoş olmak
istiyorum aslında

Çok mutluyum, bunda senin de payın olsun
istiyorum

Hayat çok güzel ama benim bir kadın
oyuncuya ihtiyacım var

Şöyle yıldızı bol bir gökyüzüne gidelim

Köprü üstü aşıklarını anlatayım sana

"Gayret et güzelim"i söyleyeyim

Cebimde iki sarımlık çiçeğim de var
İtiraf etmeliyim ki Juliette Binoche'yi de
düşünmüyorum artık eskisi kadar

Güzel bir bahar akşamı, sen şehrin
tantanasına kulak asma
Hepsini ben delirmedim bu ruhun,
suçluymuşum gibi bakma
Dinden imandan çıkardılar

ama aklımın da çok payı var
Kim istemez ki huzur içinde yaşamayı,

ama bana hiç çekici gelmediler
Şarabı, şiiri, aşkı gördüm
Sevişirken kaybolduğum derinliklerden hiç
bir kitap söz etmiyordu
Hiç biri insanı anlatmıyordu bana
Hiç biri Sartre gibi filozof değil
peygamberlerin

Hepsine göre öz varoluştan önce geliyor

Ve işte burada çok yanılıyorlar

Güzel bir bahar akşamı,

sen zihnimin tantanasına kulak asma

YERDEKİ YILDIZ (Ahmet TEKEŞ)

Bir nur topu gibisin

Ey yıldızı aşk

Aydınlığın nurdan

Hasretin ateşten

Yakma artık bu canı

Kalmadı takati

Biraz merhamet

Biraz gülüyüz

Ateşinle yakar mısın hep

Seni seveni

Yok mu ateşinden

Nuruna açılan bir kapın

Dudaklar kurudu

Gözlerde kalmadı yaş

Akıl bir kuş gibi uçup gitti

Geriye kaldı

Divane bir baş

Bilsem nedir adın

Nerdedir evrendeki yerin

Bir su gibisin

Ne sıcak ne soğuk

Sadece serin

Cennetten bir köşe midir

O güzel gözlerim

Boğdurur insanı içinde

O kadar ki derin

OTHELLO (Oktay GÜLER)

“Okuyanlar için bilgi...”

Othello sendromu: Adını Shakespeare'in en önemli eserlerinden biri olan Othello'dan alıyor. Othello yakalandığı kıskançlık hastalığı nedeniyle, şüphelerinin içinde boğularak delice aşık olduğu karısını ve kendisini öldürüyor. Bir eşin sadakatsizlik sanrısı. Othello sendromu erkekleri ve daha seyrek olarak kadınları etkiler. Tekrarlayan aldatma suçlamaları, delil aramaları, eşin tekrar tekrar sorgulanması, partnerinin sadakatinin test edilmesi ve bazen taciz ile karakterizedir. Sendrom kendi başına ya da paranoid şizofreni, alkolizm ya da madde bağımlılığı seyrinde ortaya çıkabilir...”

- Buyurun hoş geldiniz?

- Teşekkür ederim.

- Uzatmadan konuya girelim. Burada stajınızı tamamlayacaksınız. Yaklaşık üç ay kadar sürecektir. Siz hastalarımızı, biz de sizi gözlemleyeceğiz. Sizi burada misafir edeceğiz. Umarım başarılı bir çalışma ile bu süreci tamamlarsınız. Sizin özellikle üzerinde çalışmak istediğiniz bir hastalık var mı yoksa bizim düşündüğümüz ve uygun gördüğümüz hasta tipleriyle mi ilgilenmek istersiniz?

- Aman efendim, ne haddime. Burada sizlerle olmak benim için büyük bir şans. Bu yüzden sizin belirlediğiniz her şeye ben tamamım. Elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışacağım.

- O zaman anlaştık. Burası devletin en güvenilir, en ciddi ve alanında en çok uzmanın bulunduğu bir hastane. Bütün hocalardan faydalanmanız ve onların tedavi metotlarından istifade etmenizi salık veririm. Doğrusu buraya yılda sadece bir kişiyi seçeriz. Sizin referanslarınız ve akademik başarılarınız burada

olmanızı sağladı. Dedğim gibi umarım her şey sizin için güzel olur.

- Anladım efendim, bana inananları ve sizi asla mahcup etmeyeceğim.

....

1. Gün.

- Bu, Hasan. Ağır bir şizofreni. Onunla Osman Bey ilgileniyor. Tedavi süreci çok iyi seyrediyor. İlk geldiği günü size anlatamam. Osman Hoca adeta onu baştan yarattı.

Evet, burada da Hilmi var. Hilmi otofaji. Kendine zarar veriyor. İçinde yaşayan her bir hücresinin hesabını her gün bize sorar. Vücudunu özellikle kollarını ısırarak koparmaya çalışıyor. O yüzden ellerini tamamen bağlıyoruz. Ağır bir hastalık ve maalesef Hilmi, tedaviye yeterince cevap vermiyor.

İşte burada da bizim senin için düşündüğümüz hastamız var. İsmi Adil. Sana dosyasını vereceğim. Şu an için sadece bu kadar... İçerde konuşalım isterseniz.

...

Adil'in dosyasını okumak için can atıyordum. Çünkü Adil, benim tanınır bir doktor olabilmem için açacağım kapının anahtarıydı. Bir an önce onunla karşılaşmak, onu dinlemek ve tedavi etmek istiyordum. İtiraf etmeliyim ki ilk başlarda Adil'in tedavi olmasından daha çok kendi istikbalimi önemsiyordum. Büyük bir iştah ve heyecanla Adil'in dosyasını elime tutuşturmuştu Müşfik Hoca.

Gece boyunca onun hakkında dosyada ne varsa yutmuşum adeta. Fakat dosyasında hastalık tanısı ve bu tanıya cevap verecek tedavi şekli bilerek yazılmamıştı. Sanırım bu, benim ilk sınavımdı. Önce tanıyı koyacak, sonra

uygun bir tedavi şekli bularak Adil'i iyileştirecektim.

....

2. Gün.

Korkarak Adil'in bulunduğu odaya gittim. Kapıyı açacak dermanı kendimde bulamıyordum. Dizlerimin bağı çözülmüş, kalp atışım hızlanmıştı. Ya beni sevmeyip sorduğum sorulara cevap vermezse? Ya da ağzını hiç bıçak açmazsa? Tüm bu sorularla kendi beynimi gece boyunca meşgul etmişim. Onun vücudunu görmeliydim. Kendine verdiği zarar var mıydı? Maalesef Müşfik Hoca yanıma hiçbir yardımcı ya da personel vermemişti. Tüm işleri kendim halletmeliydim.

- Merhaba Adil. Girebilir miyim içeri? Ben senin yeni doktorunum. (Henüz bu sıfatı tam olarak almamıştım ama sanırım özgüvenimi ayakta tutmak istiyordum.)

Cevap vermişti. Sessizliğin kabul anlamına gelebileceğini düşünüp yatağının kenarında duran masaya doğru yöneldim. Masasında yarısına kadar dolu olan bir plastik sürahi ve bardak vardı. Plastik olmasına özellikle dikkat etmiştim. Çünkü cam olsaydı onu kırabilir, kendine ya da çevresine zarar verebilirdi. Adil hakkında vardığım ilk sonuç buydu. Tehlikeli olmaya meyilli....

- Nasılsın Adil? Burada sana iyi bakıyorlar mı?

Cevap vermedi.

- Beni merak ediyor musun? Neden burda olduğumu?

Sadece başımı kaldırıp yüzüme boş boş baktı.

- İstersen seninle önce arkadaş olabilirim. Sorularına cevap verirsen eğer belki bahçede beraber yürüyüş de yaparız.

Yine konuşmadı.

...

3,4,5,6,7. Gün

Sabırla Adil'e ulaşmaya çalışıyordum. Bir hafta geçmiş, ona sorduğum hiçbir soruya cevap vermemişti. Bu bir hafta içinde dosyasına kaç kez bakmıştım sayısını bile hatırlamıyorum. Müşfik Hoca bana Adil'le iletişim kurup kurmadığımı birkaç kez sormuştu. Ona kaçamak cevaplar veriyor, ilgisini başka yönlere çekmeye çalışıyordum. Bu iş benim için hayat memet meselesiydi ama hiç de iyi bir başlangıç yapmamıştım doğrusu. Yedinci günün sonuna doğru Adilin yanından ayrılmak üzereydim. Kapıya yöneldim. Sırtım Adil'e dönüktü. Soğuk ve kalın bir sesle Adil ben tam kapı kolunu tutmuşken seslendi.

- Geldi mi?

Hemen arkamı dönüp Adil'in yanına sandalyeyi çekip oturdum.

- Kim geldi mi Adil? Kimi soruyorsun. Beklediğin kim?

Adil yine cevap vermiyordu. Heyecanlıyım. Çünkü bana ilk kez sözlü olarak tepki vermişti. Onu sorularıyla sıkıştırmaya çalıştım ama nafiye. Ne yaptırısam neyi sorduysam bana dönüt vermiyordu.

Büyük bir heyecanla döndüğüm yönümden bu sefer aynı büyüklükteki hayal kırıklığı ile Müşfik Hoca'nın odasının yolunu tuttum. Çok sinirlenmeye başlamıştım. Bir haftadır hastanedeki sadece bir hastayla uğraşılıyor fakat onun kimliklerinden daha fazla bir şey

bilmiyordum. Burnumun önünü göreceğim halim kalmamıştı. Kapıyı çaldım.

- Af edersiniz, girebilir miyim hocam?

- Hıhı.. Gir tâbi. Gel şöyle. Hayırdır?

- Olmuyor hocam. Ne yaptıysam da Adil'e ulaşamıyorum. Benimle hiç konuşmuyor. Sürekli odasından dışarı bakıyor. Hep bir noktaya konsantre olmuşçasına öylece boş boş bakıyor.... Bir haftadır onu çözmeye çalıştım. Ama bana sadece ilk kez bugün " Geldi mi? " sorusunun dışında hiçbir şekilde cevap vermedi. Ona nasıl bir ilaç başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanırım başaramayacağım.Olmuyor hocam bir türlü.

- Bir saniye, bir saniye... Sana geldi mi, diye mi sordu? Başka bir şey dedi mi? Bu büyük bir şey , çok güzel... Aferin evlat. Seni sevmiş belli ki Adil. Usanmadan sabırla devam et. Mutlaka çözülecektir.

- Ama hocam, ne yapacağımı bilmiyorum, lütfen bir şey söyleyin.

- Yoo, orda dur bakalım. Bu senin hastan ve senin ispatın.

Boğazım düğümlenmişti. Yutkunmadım bile. Beynimi Adil'in kemirdiği yetmezmiş gibi Müşfik Hoca'nın bu senin ispatın sözü aklımı uçurmuştu. Demek ki benden bir beklentileri ve bana olan güvenleri vardı. Ertesi on beş gün boyunca yılmadan Adil'in odasına gittim. Her gün bana geldi mi diye soruyor bunun dışında ne bir soru duymak istiyor ne de bu sorulara cevap veriyordu. Hastaneye gideli yaklaşık bir ay oluyordu. Ben arpa boyu kadar yol bile almamıştım. Müşfik Hoca'nın yanına gitmeye karar verdim.

- Hocam müsaadenizle birkaç gün sizden izin istiyorum.

- Hayırdır evlat. Kötü bir durum yok değil mi?

- Yok hocam, aslında kendim için değil. Adil için izin istiyorum. Dosyasında yazılı olan adresine gitmek istiyorum. O bana gelmiyorsa ben ona gideyim diye düşündüm. Belki çevresindeki birileri onun hakkında bana bir şeyler söylemek ister.

- Aferin bizim doktora. Ben de acaba bunu ne zaman akıl edecek diye düşünüyordum. Git ama bir şartla. Mesai bitmeden hemen önce gelip şu forma imzanı atacaksın.

Müşfik Hoca' ya kızamazdım çünkü zaten normalde de her gün hastanede olsam bile bu forma imza atıyordum. Müşfik Hoca'nın zaten bunu bekliyordum deyişinden doğru yolda olduğum sonucuna ulaşmıştım. Sanki benimle oyun oynuyorlar , atacağım her adımı izliyorlar ve kafalarında beni bir şekle sokmak istiyorlardı.

- Teşekkür ederim hocam. Şimdi gidebilir miyim?

- Tabiki. Ama imzaları unutma. Ve aklından çıkarma sadece iki gün izinlisin. Pazartesi burada olmanız gerekli.

Yanıma sadece ceketimi ve cüzdanımı alarak alelacele hastaneden çıktım. Köşe başında çevirdiğim ilk taksiye Adil'in dosyasındaki adresini verdim. Gideceğimiz yer hastaneye çok uzak sayılmazdı.

- Doktor musunuz? Hasta bakıcı mı yoksa? Ben anladım sizi hastanızı ziyarete gelmişsiniz değil mi?

Taksicinin bu anlamsız ve beni tanımak isteyen sorularından daha ilk dakikada sıkılmıştım. Birden beynimde şimşekler çaktı. Aslında ben de bu taksi şoförü gibi sorularıyla Adil'i pekâlâ sıkıyor olabilirdim. Düşünsene dedim kendi kendime. Taksici bana bir kez sordu ama ben

her gün birçok kez sorularıyla Adil'i çözmeye çalışıyordum. Bu iki gün Adil için de iyi gelecekti. İki gün kimse ona soru sormayacak ve kafasını biraz olsun rahat ettirecekti diye içimden geçirdim. Nedense içimi bir mutluluk kaplamıştı. Şöföre:

- Doktorum ben. Bir hastam var. Onun tedavisi için buradayım. Ona yardımcı oluyorum, dedim. Ve aklımdan tam da o an sormasın diye düşündüğüm soruyu şoför bey soruvermişti.

- Neymiş hastalığı garibimin?

Duymazlıktan gelip daha çok var mı diye sorusunu unutturmaya çalıştım.

- Geldik doktor bey, şu karşı ev aradığınız ev. Buyurun. 45 lira.

- Teşekkür ederim. Üstü kalsın lütfen.

...

İki katlı, dış boyası mavi renkli bir evin önündeydim. Orta halli insanların yaşayabileceği bir mahalleye daha çok benziyordu burası. Çevrede çok katlı fazla apartman yoktu. Kömür kokusunu alabiliyordum. Belli ki birçok ev sobayla ısınıyordu. Mahallenin sokak aralarında kimi zaman top oynayan çocuk seslerini duyabiliyordum. Kapının önüne iyice yaklaştım. Dosyada kapı numarası 2 yazıyordu. Elimi alt zile dokundurdum. Biraz bekledikten sonra tekrar bastım. Bu işlemi tam beş kez gerçekleştirdim ama kimse kapıyı açmadı. Üstteki zile bastım bu kez. Zile basmamla camda beliren bir kız çocuğunu görmem bir oldu.

- Kapıyı açar mısınız? Bir şey soracağım sadece.

Biraz bekledikten sonra kapıyı orta yaşlarında olan bir bayan açtı. Yeşil uzun eteği, sol göğsüne yatırdığı bir bebekle beni karşılamıştı.

- Buyurun... Kime baktınız?

- Kusura bakmayın rahatsız ettim. Ben Adil Dilaçar' ı arıyorum. Elimde adresi var. Sanırım üst komşunuz. Nasıl ulaşabilirim.

- Arama boşuna.

- Neden ki, n'oldu?

- Delirmiş o. Aklını kaçırmış diyorlar. Mecnuna dönmüş anlayacağın.

Şaşırmış göründüm.

- Meczup ayol Meczup... Karısı işten çıkmamıştır daha.

- Karısı mı dediniz? Evli mi Adil?

- Evet Elmas'la hem de.

- Hem de derken? Elmas Hanım'ın bir kusuru mu var ki?

- Ne kusuru ayol. Keşke ondaki kusur bizde olsaydı. Elmas benim ilkokuldan arkadaşım. Taaa o zamanlardan belliydi. Dünyalar güzeldir Elmas. Mahalleyi bırak İstanbul'un en güzel kızıdır o. Çok aşığı vardı. Ona gelen görücü şu mahallede kimseye gelmedi. Kısmet mi diyelim kader mi? Bilemedik işte. Nice evi arabası olan zengin adam varken o gitti Adil delisini istedi. Annesi çok kızmış kızına, aklını başına devşirme diye. Ama dedim ya Allah böyle yazmış bu kızın kaderini.

- Ne zaman gelir peki Elmas Hanım?

- Bilmem orasını. Bazen beşte bazen onda.

- Peki nerde çalışıyor, biliyor musunuz?

- Sanırım bir muhasebecide. Ama kimin yanında, nerede inanım ki ben de bilmiyorum.

-Teşekkür ederim, ben bekleyeyim dışarıda olmazsa.

- Siz bilirsiniz..Şey siz neden aramıştınız Adil'i?

- Ben askerden arkadaşımı onun. Çok iyiliği var üstümde. İstanbul'a gelince uğrarım diye söz vermiştim.

- Yapmış mı askerliğini? Hiç bahsetmedi bize. Neyse kusura bakmayın, kız içerde yalnız, aha bu bebek de kapıda kaldı, üşümesin. Ben içeri gireyim.

- Aaa! Tabi özür dilerim lafa tuttum sizi kapıda. Bağışlayın lütfen beni...

....

Komşu kadının Adil'in asker arkadaşı olduğuma inanacağını tahmin etmemiştim ama bana birçok konuda yardımcı olmuştu. Dosyada Adil'in evli olduğu yazmıyordu. Ya gözden kaçmış ya da Müşfik Hoca'nın bana oynadığı küçük bir oyundu bu. Bulmacayı benim çözmemi istiyordu..

Kafamı toplamak için mahallede dolaşmaya karar verdim. Saat ikiye geliyordu. Nereden baksam daha en az üç saat vardı Elmas Hanım'ın eve gelmesine. Taş döşeli yollardan küçük ve dikkatli adımlarla yürüyordum. Eriyen kar suları yolları ufak şu günlerde çevirmişti. Yanımdan hızla geçen arabaların üstüne bu pis suları sıçratacağını bile bile yoluma devam ettim. Az ötede bir kahvehane görmüştüm. Önce içimi ısıtacak bir çay içecek ve kahvenin müdavimlerine Adil'i soracaktım. İçeri girdim. İçerde yoğun bir sigara ve nem kokusu vardı. Duvarlar terlemişti. Sobanın etrafında ısınan üç kötü giyimli adamın dışında , yeşil masa örtüsü üstünde büyük bir ihtimalle kumar oynayan dörtlüden başka kahvede kimsecikler yoktu.

Sırnaşan bir kedi yavrusu gibi sobaya yaklaştım. Ellerimle soba borusundan ısınmak için adeta yardım istiyordum. Beni gören kahveci hemen çayı kaptığı gibi yanıma bıraktı. Tam arkasını dönmüştü ki:

- Adil Dilaçar'ı arıyorum. Bu mahallede oturuyor sanırım, dememle birlikte sobanın etrafındakiler gülmeye başlamıştı.

Hemen sağımdaki genç derin bir iç geçirerek

- Ahhh Elmas, ahhh dedi.

Ortada oturansa iki elini başının ortasına alarak kafasını iki yana sallamaya başladı. Kumar oynayanlar ise ellerindeki kağıtları masanın üzerine bırakarak bana dik dik bakıyorlardı. (Ürkmedim desem yalan olmaz)

Benden sonra kahveye giren yaşlı bir adam elini omzuna koyarak bana seslendi:

- Aslan parçası, sen şöyle gel bakalım.

Masayı gözleriyle işaret etmişti. Verdiği komuta uydum ve gösterdiği masaya oturdum.

- Anlat bakalım, neden arıyorsun Adil'i?

- Ben asker arkadaşımı onun.O yüzden ben...

Sözümü yarıda kesmişti.

- Yalan söyleme. Adil hiç askerlik yapma. Kimsin sen? Sen neden arıyorsun onu?

Korkmuştum. Ringin köşesine çekilmiş bir boksör gibiydim ve bir şeyler yapmazsam havlu atacaktım. Doğruyu söylemem gerekli diye düşünüp anlatmaya başladım.

- Ben doktorum.....

....

Kahvede iki saat kadar kalmıştım. Komşu kadının söylediklerinden daha fazla bir şey

öğrenememiştim. Aradığım soruların cevabı Elmas'taydı. Onu beklemek için tekrar evinin önüne gittim. Saat beşe geliyordu. Çalıştığı yerden buraya gelmesi de bir mesafe tutacaktı elbette. Yeniden üşümeye başlamıştım. Sadece içtiğim sigarayı tutmak için sırayla iki elimi tek tek çıkarıyor sonra da yeniden ceplerime sokuyordum. Bir saat kadar bekledim. Evin önünde bir dolmuş durdu. İçinden uzun siyah pardösülü, kırmızı baş örtülü, benden yarım karış kadar uzun bir bayan indi. Çömeldiğim yerden ayağa kalkarak onu izlemeye başladım. Evet bu Elmas olmalıydı. Kapıya yöneldi. Anahtarıyla kapıyı açtı. Biraz bekledikten sonra kapısını çalayım diye aklımdan geçirdim. Üşüyen ellerime inat bir sigara daha yaktım. Son nefesi içime hapsedtikten sonra

- Kim o?

- Açar mısınız? Adil Dilaçar'ı arıyorum.

Sanırım Elmas beni merak etmiş olacaktı ki kapıyı çok beklemeden açtı.

- Ne istiyorsunuz? Adil'i neden arıyorsunuz?

Aklımı yitirecek gibi olmuştum. Elmas Hanım'ın anlatıldığı kadar guş olduğunu görünce konuşamamıştım. Uzun boyu, beyaz teni, iki yanağında iki gamzesi, simsiyah saçları, iri gözleri, sürmeli kaşları, dudağının kenarındaki küçücük beni ile insanın kesinlikle etkileneceği biriydi. Rast gele bakan birinin başını ikinci kez döndürüp bakacağı biri hem de...

- Size diyorum beyefendi? Neden arıyorsunuz Adil'i?

- Şey... Özür dilerim. Eğer vaktiniz varsa konuşmak istiyorum. İçeri girebilir miyim?

Elmas Hanım biraz tereddüt ettikten sonra beni içeri davet etti. Gün boyu evde soba yanmadığı için içerisi biraz soğuktu. Ayağıma

bir terlik verdikten sonra beni oturma odasına davet etti. İki tane pembe üçlü kanepa karşı karşıya konulmuştu. Bu iki kanepenin ortasında en az üç kişinin sığabileceği bir yer minderi ve kamıştan yapıldığını tahmin ettiğim sedirler vardı. Sobanın üzerinde iki güğüm, bir ibrik ve küçük bir çaydanlık vardı.

- Sobanın kovanını sabah işe gitmeden önce koymuştum. Çakmağınız var mı?

Cebimden aceleyle çakmağı çıkarıp uzattım.

- İki dakikaya yakarım. Şu çırılar tutuştu mu içerisi hemen ısınır.

- Yok önemli değil... Ben zaten çok üşümemiştim.

- Evet, sizi dinliyorum.

Konuya nereden gireceğimi bilmiyordum. Aniden konuya girmeye karar verdim.

- Ben Adil'in doktoruyum. Adil'in tedavi sürecinde henüz onun tedavisi için bir teşhis belirleyemedim. Bana anlatmanız lazım. O, neden orda? Neyi vardı?

Ağlamaya başladı. O, iri gözlerinden boncuk boncuk yaşlar dökülüyordu.

- Lütfen anlatın. Bunu eşiniz için yapalım. Benimle hiç konuşmuyor. Yaklaşık bir aydır onunla iletişim kurmak için uğraşıyorum, ama maalesef bana hiç yardımcı olmadı. Ben de size geldim. Onu biraz anlatır mısınız bana. Sanırım beklediği biri var, o siz misiniz? Bana her gün geldi mi soruyor? Onu en son ne zaman ziyaret ettiniz?

- Ben... Ben size anlatamam. Lütfen gidin artık. Geç oldu.

- Ama...

- Lütfen dedim... Lütfen yardımcı olun bana. Gidin artık.

Belki daha sonra tekrar görüşebiliriz diye bu ilk buluşmamızın kötü bitmesini istemiyordum.

- Özür dilerim, rahatsızlık verdim. Hayırlı akşamlar...

...

- Adil, merhaba... Artık bu işi bitirelim istiyorum. Biliyor musun ben bu hafta kiminle tanıştım? Elmas'la...

Adil başını kaldırdı.

- Geldi mi? Burada mı?

Adil'in bana söylediği ikinci kelime buydu: Burada mı? Heyecanlanmışım. Sanırım Adil'in burada olmasının yegâne sebebi Elmas olmalıydı.

- Hayır, henüz gelmedi ama ben onunla konuştum... Seni sordu bana. Merak ediyormuş seni. Eğer bana yardımcı olursan onu buraya getirebilirim.

- İşten gelmiş mi? Pencereyi iyice kapatmış mı? Kim vardı yanında? Kokusu nasıldı? Telefonu yanında mıydı yoksa çantasında mıydı?

Adil'in adeta dili çözülmüş, anlamlı anlamsız bir sürü soru sormaya başlamıştı. Adil bana bir şeyler anlatmaktan daha çok sorular soruyordu. Yanında yaklaşık bir saat kaldım. Hiç yol alamadım. Beni umutlandıran tek şey sadece artık Adil'in konuşmaya başlamasıydı.

Birkaç zaman zaman böyle devam etti. Adil'in benimle konuşmasına seviniyor fakat Elmas dışında bana bir şey sormamasına üzülüyordum. Kendi kendime Elmas'la görüşmenin daha doğru olacağı kanaatine varıp hafta sonu yeniden Elmas'ın evine gittim.

- Kim o?

- Benim... Adil'in doktoru. Sizi bir saat sonra köşedeki parkta bekliyor olacağım. Konuşmamız gerekiyor. Önemli.

Konuşmamdaki ciddi ses tonu ve Elmas'a emrivaki tavrım işe yarayacak diye ummuştum. Ve bir saat sonra da öyle oldu.

Banka oturmuştum. Karşıdan uzun kırmızı pardösülü, siyah yazmalı, saçlarının önü alınca kısmen dökülmüş, yürüdüğü zaman insanların dönüp tekrar bakmaya utanmayacağı kadar cezp edici bir şuhlukta geliyordu. Ne yalan söyleyeyim ilk kez bu kadar dikkatli izlemiştim onu. Ve dedikleri kadar vardı. O benim de hayatımda gördüğüm en güzel kişiydi... Yanıma iyice yaklaştıktan sonra usulca "Merhaba" dedi. Hemen ayağa kalkıp yanıma oturması için davet ettim. Elimi uzatıp tokalaştık. Sıcaklığı eldivenlerden dışarı çıkmış adeta avuç içlerimi yakmıştı.

- Hoş geldiniz.

- Hoş buldum.

- Sizi biraz emrivakiiyle çağırdım ama kusuruma bakmazsanız sevinirim.

- Yoo, önemli değil, lütfen rahatsızlık duymayın. Ben de sizinle konuşmaya karar vermiştim.

- Sizinle ilk konuşmamızın öncesinde Adil hastanedeki hiç kimse ile konuşmuyordu. Ama sizle görüştüğümü söyledikten sonra onu durduramadım. Sürekli sizi sordu durdu.

- Doktor Bey, benden neyi öğrenmek istiyorsunuz? Adil'in hastalığı belli. Onu ilk kez doktora götürdüğümde beni odadan çıkardılar, yalnız konuşmak istediler. İstedikleri cevapları alamayınca şu an sizin olduğunuz hastaneye sevk ettiler. Kaç defa ziyaretine

gitmek istediysen de ağır ilaç kullandığımı ve beni görmesinin o an için doğru olmadığını söylediler. Çaresizce bekledim. Sizi ararız dediler. Kaç zaman geçti, ne arayan ne de soran.. Ta ki siz gelene kadar....

Elmas'ın bana bir şeyler anlatacağı belliydi. Sohbetimizin gidişatına havanın muhalefet etmesini istemiyordum.

- Hava biraz soğuk. İsterseniz sıcak bir yere geçelim. Hastalanmanızı istemem. Parkın çıkışında bir pastane var. Hem sıcak bir şeyler de içeriz. Orada devam edersiniz.

- İyi olur. Dizlerim üşümeye başlamıştı.

Centilmen olmam gerekiyordu. Kendisi hastamın eşi ama her şeyden önce bir bayandı. Gideceğimiz mesafe uzun değildi. Fakat bu arada hiç konuşmadık. İkimizin de elleri ceplerindeydi. Nefes alıp verdikçe ağızımızdan ve burnumuzdan dumanlar çıkıyordu. Mevsim kış olmasa bizi görenler şaşırıyor sigara içtiğimizi sanabilirdi.

- Şu masa iyi, dedi. Pastanenin arka masalarından birini göstererek. Elimle sandalyesini çekip onu masaya buyur ettim. Garsonla göze geldik.

Masaya geldi.Elmas kahve istedi, bense çay...

- Biz birbirimizi çok severek evlendik. Benim çok görücüm vardı. İstanbul'un öbür tarafından insanlar geliyordu. Beni artık nerede gördülerse...

Neyse biz evlendik Adil'le. İlk başlarda çok mutluyduk. Her akşam film izlerdik. Hafta sonları bazen Sapanca'ya bazen Şile'ye bazen de Üsküdar'a giderdik. Bir gün Şile'de Adil'le kol kola yürürken üç sarhoş bana uzun uzun baktılar. Laf attılar Adil'in yanında. Sonrası malum... Kavgaya tutuştular. Adil o gün dayak yedi . Eve geldik hemen. Ben Adil'in gereksiz

yere kavgaya tutuştüğünü anlatmaya çalışırken o, benim onlarla ilgimin olabileceğini düşündü. Çok kırılmıştım. İki gün küs kaldık. Sonra..

- Sonra?

- Şey.. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum size.

- Lütfen çekinmeyin. Bunu Adil için yapıyorsunuz. Rica ederim devam edin.

- O gece ben Adil için süsledim. Fakat Adil benimle olamadı. İlk başta ikimizde büyütmedik bu olayı. Sonra birkaç kez daha aynı sorunla karşılaştık. Adil bu durumdan dolayı beni suçluyordu. Onu tahrik edemediğimi falan söylemeye başladı. Onun yetersizliği yüzünden artık gündüzleri de çok konuşamaz olmuştuk. Gece yatarken telefonumu koyduğum yerlerde bulamamaya başladım. Bana sürekli beni çok sevdiğini ve kıskandığını anlatmaya başlamıştı. Bir keresinde alışveriş için markete gitmişim. Elimdeki poşetlerin çokluğundan dolayı market servisi beni eve kadar bırakmıştı. Adil benim niçin o serviste olduğumu sordu durdu. Artık şiddet görmeye de başlamıştım. Küçük itiş kakışlar yerini tokatlara bırakmıştı.Sabah işe gidiyordum. Beni takip ettiğini epey bir zaman sonra anladım. Öğlen yemek molasında kimlerle yemek yediğimden tutun da giydiğim her şeye , gelen tüm telefon ve mesajlarıma dikkat eder olmuştu. Akşam iş yerinden bir mesaj geldi. Bitiremediğim bir dosyayı tamamlayan arkadaşım sadece "Bitti " diye yazmıştı. Adil bu mesajı ben mutfaktayken telefonumdan gizlice okumuştum. Sonra sormaya başladı.

- Şu sizin iş yerindeki Ali evli miydi?

- Evet öyleydi ama geçen ay boşandı. Annesi var yanında, onunla kalıyorlarmış.

Film kopmuştu o akşam. Ali Bey'in yazdığı bitti mesajını Adil, biten evliliğine yormuş benimle

Ali Bey'in arasında bir şeyler olduğunu açıkça bana söylemişti. Artık kıskançlığı ve uydurduğu tüm senaryolar benim için çok zor gelmeye başlamıştı. Kıyafetlerime karışıyor, bazen işe göndermiyor, bazen de eve gelince köpek gibi üstümü kokluyordu. Sırf üzülmesin diye ya da tartışma oluşmasın diye eve girerken kendi parfümümü üstüme sıkıyordum. Giderek daha kötü bir hâl almaya başladı Adil. Her defasında onu aldattığımı düşünüyor, beni kendince sınavlara sokuyordu. Telefon rehberimdeki kız isimlerini bile acaba bu kişi erkek midir diye ankesörlü telefonlardan arayıp teyit etmeye çalışıyordu. Yemek yemiyordu kimi zaman. Beni bu derece kıskanmasını anlamıyordum. Koridorun ışığını kapamadım diye beni azarlamış, üstüne üstlük tokat bile atmıştı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi beni kolumdan tutup zorla yatağa götürmüş, birlikte olmak istemişti. Ama yine olmamıştı. O gün beni tekmeleyerek yataktan atmış, kendisini aldattığımı söyleyip istemediğini ve beni öldüreceğini söylemişti. Korkudan titriyordum. Onun dışında kimseyi sevmemiş ve birlikte olmamıştım. Eve kapattı beni. Zorla alıkoydu günlerce. Benimle beraber öylece oturdu durdu. Ben yatarsam yatıyor ben kalkarsam kalkıyordu. Tuvalete gittiğim zamanlarda telefonuma bakıyor ya da perdenin gerisinden sürekli dışarıyı gözlüyordu. Annemi aramak istediğimde bile buna izin vermiyordu. İşe gitmediğim için arkadaşlarım ve patronum merak etmişti. Defalarca aradılar. Hastayım diye yalan söyledim günlerce. Sonunda işe döndüğümde en yakın arkadaşıma durumumuzu anlattım. Ondan yardım istedim. O da bana bir doktor ismi söyleyip yardım alabileceğimi söyledi.. Sonrasını biliyorsunuz işte..

- Othello...

- Anlamadım.

- Yok, yok bir şey. Kalkalım mı? Sizi tekrar arayacağım... Sanırım Adil'in hastalığını buldum. Müşfik Hoca'yla konuşmam lazım.

....

- Hocam.. Hocam!! Buldum hocam buldum. Adil Othello sendromu hastası...

- Dur, dur hele soluklan. Baştan anlat.. Emin misin?

- Evet hocam.. Eşiyle konuştum.. Her şeyi anlattı bana. Cinsel yetersizliğini, aşırı kıskançlığını, Elmas Hanım'a uyguladığı şiddeti ve daha birçoğunu...Adil'in damarlarında kan yerine kıskançlık akıyor...Aklında sadece Elmas'ın onu aldatabileceği şüphesi var ....

- Aferin evlat, teşhis tamam. Tedaviye başlayabilirsin...

...

GELİN İLE KAYNANA (Mansur EKMEKÇİ)

Eskiden kaynana aslan gibiydi
Gelin sayesinde kediye döndü.
Eskiden gelinler dilsiz gibiydi
Şimdi bülbül olmuş, baş edemezsin.

Sıkıysa geline elini kaldır
Onun kazanına kepçeni daldır
İstersen o takma dişinle saldır
Yine de onunla baş edemezsin.

Çamaşır, bulaşık ile uğraşmaz
Her gün gezmelerde, yemeği taşmaz
Koca, telefonla arar ulaşmaz
Zincirle bağlasan baş edemezsin.

Elinde çerezi filmini izler
Mutfak masrafını yastığa gizler
Dilini kessen de yine filizler
Saçı kadar uzar baş edemezsin.

Mansur doğru diyor, êle inanma
Senin hizmetini yapacak sanma
“Oğlum hesap sorar” diye aldanma
Yastık birleşirse baş edemezsin.

GİTMEDİM (Meral TOKSOY)

Neden gitmedim
gidemedim bilemezsin
öksüz kalacağımı bildim
ondan çok korktum
bilirsin,
dayanamam ayrılıklara
Annem gittiğinde, nasıl dağıldım
bir düşün.
dibe vurdum
sonra;
küllerimden doğdum
yüreğim kaldırmıyor gitmeleri gidenleri
insan kaç kere
küllerinden doğar ki?

GÜNEŞİN ZİYASI İLE AYIN NURU

(Talha BAYANA)

“Ziya, nurdan üstündür” der dosttan gelenler.

Ne büyük hakikat.

Ne büyük sadakat.

İşin zehir tarafı da bu ya

Zaten.

Nurdan uyanıp ve usanıp

Ziyaya ulaşmak

Elzem.

Çünkü nur

Gecenin akıdır.

Çünkü ziya

Gündüzün akıdır.

Her gecenin

Bir sabaha

İhtiyacı vardır.

Hakkın ilahi nizamı

Böyledir.

Şu halde

Canların nur ile yetinmesi ve yetişmesi

Tabiidir.

Bizi sabaha ulaştıracak

En kuvvetli koz

En büyük dayanak

En güzel sevgili

Nurdan başkası değildir.

Müjdeler olsun ki, hakkın vaadi bu yöndedir.

Şükürler olsun ki, hak halkının nurunu ziyadeleştirecektir.

Ö.T.E.K.İ (Özgür İRENHÜR)

"Ben hiç kimseyim. Ben bir serseriyim başı boş aylağın tekiyim. Bir sürahi şarabının içinde yük vagonuyum ve bana çok yaklaşırsan bir ustura olurum." Charles Manson

Herkes gibi olduğunu düşünceydin, herkes gibi yaşayıp öleceğini de bilirdin. Farklı olduğunu bilseydin, farklı olduğunu bilmenin tuzak olduğunu bilirdin. Yakandan süzülen ter damlasının sana ait olduğunu bilseydin, izinli gününde yaşamının, o günde saklı kalmanın önemini tahmin eder ona göre yaşardın, ama anladığım kadarıyla sen de öldükten sonra toprağın altında böcekler tarafından kemirilecek et parçasından başkası değilsin.

Başkasının başarı hikayelerinde bir görev edindikten sonra hatırlanmamış biriyken, daha hangi zamanda veya evrende alternatif hayat istiyorsun ki! Her şey, hemen her şeyin bir sırası var, belli ki sabırlı olmak lazım. Işınlanma bulundu, ışık küreleri bulaşık makinesinde yıkandı, azot yenilen bir şeymiş, uyandıgımda aklıma gelen ilk şey seyir defteri.

"Karbon karneni daha tamamlamadın, nereye gidiyorsun?" dediğinde aynada kendine bakıyordum, ama arkasından kendisini izleyen onlarca gözlerin de farkındaydım. Bazıları ağlarken, bazıları uyuyordu veya cansız bedenlerine can katarcasına kurulmuş oyunculara benziyorlardı. Hava soğuktu, kar az önce yağmaya başlamıştı. Her yer duvar ve mermerdi. Küçültülmüş un ufak edilmiş dikdörtgenin arasına düzenli olarak serpiştirilmiş gözler ve gözlerin sahibi

minik bedenler vardı. Ağlama sesi dalgalı frekanslıydı, alçalıp birden yükseliyordu. Aynadan uzaklaşırken göz kırptım, ağzımı yana açıp gülümsediğim an dün gece uykusunda onu kovalayan yılanı hatırladım, gözbebeğim küçüldü, yutkundum ve kaşlarımı çattım. Etrafa bakındığımda "21.yy Robin Hood'u benim" dedim hırsla, ağzımdan tükürük saçıp havada süzülürken, "benim ben" dedim.

"Yakalanırsam hiç pişman olmayacağım. Çünkü içim rahat. Bir devlet iki şekilde güçlü olur; birincisi bilim ile... İkincisi hukuk ile. İlki ilerlemeyi, diğeri kemikleşmeyi sağlar. Ben de bunu yaparak aslında kemikleşmenin mutluluk ile sağlanmasını sağlıyorum. Bir gün anlayacaklar beni" dedi Şyman, bir elinde sigara.

G.. basur çıkmış gibi parçalaya parçalaya yürüyen Müdür, her gün bir litre şalgam içip rengarenk kalpli gömlekler giyip kırmızı pantolonuyla şirkette boy gösteriyordu. Amacı her şeyi bildiğini her zaman her konuda birinci olduğunu ispat etmeye çalışan, iddali görünerek gelmiş geçmiş müdürlerin bir numarası olduğunu göstermek amacındaydı, ama bir insan ne zaman ve nasıl ve hatta hangi zaman düzleminde her zaman haklı olabilirdi ki? Olamadı. Uzun ve çelimsiz yürüyüşüne hep haklı olan cümlelerini sığdırmak istedi ki, bu da yeterli değildi, belki kendi için evet veya mesai içinde evet, ama tüm yaşama sığdırılmak istenilen o melun ve cıvıldak eğlence ve eğitim için değildi.

Haklı olmak haklılığını savunmaktan zordu, bunu Müdür biliyordu,

ben de biliyordum Şyman da biliyordu ve iş çıkışı elimizde alkol şişeleriyle yürürken onu nasıl yok etmemiz gerektiğini, onu nasıl buharlaştıracığımızı planlıyorduk. Bununla tabi ki gurur duyacaktım, Şyman da duyacaktı, Şyman kim mi? O benim iş yerindeki arızalı, hayatı defolu, içerek kendini var edebilen yarı filozof yarı mahalle ve ortam çocuğu sınırlı tek dostumdum. O benim Neal Cassady idi, belki bu sayede ben de bir gün Jack Kerouac olabilirdim.

Şyman ile iş yerinde hiç konuşmadan bakışlarla anlaşarak mesaiyi bitiriyorduk, ama son gelen haberlere ve gözlemlerimize göre topun ağzındaydık. Herkes bizi kıskanıyor, herkes bizimle konuşmak istiyor, herkes içten içe bizden nefret ediyordu, eh tabi bu herkesleri toplayınca geriye kocaman bir topluluk kalıyordu ve günün sonunda gene biz Ö.T.E.K.İ kalıyorduk, tıpkı çocuk kitabı gibi, alfabeyi yerinde öğrenemeyen yeni öğrenciler gibi, sıyrıla atlarken sıyrığı kırılan atlet gibi donumuzu çekiştire çekiştire nefes nefese, bir ay daha kovulmamış olmayı umarak, az ve öz konuşarak maaş gününü bekliyorduk, çünkü düşman uyumuyordu, düşman her gün içten içe kuyumuzu kazıyordu, düşman yüzümüze gülüyordu, hemen her gün bizimle ilgisi olmayan laflar çıkarıyordu. Düşman pis ve vahşiydi. Kusmamak için mesai bitir bitmez oradan elimizde şişelerle kaldırımdan yürüyor olmalıydık.

Elinde şalgam şişesiyle Müdür kısa kollarını göbeğine ve gereğinden büyük götüne oranla daha çok sallayarak yemeğe giderdi ve her gün şalgam iç derdi, sonra

sanki çok kibarmış gibi affedersin diyerek devam ederdi, “affedersin bak bana tuvalete çıkma sayım arttı”

Ona camış, toparlak gibi isimler takardık, köylü olmak kötü değildi, aksine güzeldi ama Müdür Erzurumluyum diye böbürlenirken giyimiyle tavırla türküden başka bir şey dinlemeyen bir an da sanki çok anlarmış gibi rock müzikten bahsetmeye çalışırken aslını inkar ettiğini utandığını anlamaya başladıkça özentiliğinden dolayı, çalıştığım yer Batı Ataşehir’di, sonradan görme zenginlerin olduğu yer olduğunu bildiğinden aslını inkar ederek daha çok komik göründüğünden bihaberdi.

Biz fakirlerin çalışmak zorunda olduğunu bildiği halde bunu oyunmuş sananlara, yani ödenmesi gereken ev kirası ve faturalar varken, mesela bunları düşündüğüm sırada müşterilerle ilgilenirken evde kimse yok ama buzdolabı çalışıyordu, elektrik işliyordu, evde kimse yoktu ama ev sahibinin kumbarasına kira düşüyordu. İş yerinde benim ve dostumun acayip kuyumuzu kazıyordu Müdür ve onun yalakaları. Pek umursamıyorduk ama savaş başlamış yeni haberimiz oldu. Bunu topun ağzında olan diğer dostumla iş çıkışı alkolumuzu içerek muhakeme ettik, planlar yaptık. Hazırdık.! Tam her şey lehinize işlerken yedi harfli biri çıktı ve müdürü ortadan kaldırma planı yaptığım Şyman su kanalına düşmüş, bana bakıyordu. Ben yedi harfli den kaçmak için var gücümle koşuyordum.

Yedi harfli Mustafa idi: Mirket Mustafa.

HAYATI HATIRLATMALI (Gülner FERRUHKIZI)

Dağlar, yollar,
Çimenler, otlar
İçimizi nuruyla doldurmalı
Bizi huzura kavuşturmalı
Neden var olduğumuzu hatırlatmalı.
Gökyüzü mavi,
Deniz mavi,
Mavi gözlü pınarlar
Bizi hayata bağlamalı
Bize yaşam bağışlamalı.
Her mevsimde tabiat ayrı bir güzel
Her sabah kuşlar ayrı bir öter
Bunlar bize yaşamı hatırlatmalı
Sevip severek yaşamalı
Hayata bağlanmalı
Bizi huzura koşturmalı
Ormanda ağaçlar,
Yeryüzünde hayvanlar,
Gökyüzünde kuşlar
Bize hayatı anlatmalı
Yaşamın ne olduğunu hatırlatmalı.
Çiçekler, böcekler
Ağaçlar, güller,
Kediler, köpekler,
Tüm doğaseverler
Bize hayatın resmini yapmalı
Hayatın önemini hatırlatmalı.
Ömür kısa, hayat zor

Ancak değer mi üzülmeye?
Yıpranıp hayata küsmeye?
Sevdiklerini üzmeye?
Değmez bu hayatta
Hiçbir şey için üzülmeye
Kalbinde öfke biriktirmeye
Gönül incitmeye
Güzellikleri görmemeye
Sevgiyi hissetmemeye
Bunlar bize hayatı,
Yaşam aşkını hatırlatmalı
Hayata karşı sevgimizi artırmalı
Bizi hayatın mükemmelliğine,
Rengârenk, saf güzelliğine,
Tabiatın aşk rengine
Koymalı hayatın içine
Bizi hayata kavuşturmalı
İnsani duygularımızı kabartmalı
Bize gerçek dünyanın sırrını açıklamalı
Bize hayatı hatırlatmalı!

AKŞAMÜSTÜ (Cemil ONAY)

Akşamüstü,
Balıkçı Harun'a yakalandım.
Rıhtımdan teknesine ağlarımı eliyordu
Hocam yardım et dedi
Akşam bekini kaçırmayalım
Bana mantarları ve kurşunları
Z dizmeyi öğretti.
Eldivenlerimi çıkardım,
Dizdim ağları.
Kurumuş çamaşırları durer gibi.
Dizim ağrıdı.
Beğendi işçiliğimi.
Akşam bekine yetişti balıkçı.
Artık torik mi olur,
Kupa mı?
Boş mu döner bilmem,
Benim elimde.
İyot, yosun, deniz kokusu...

NEDİR (Gürkan VURAL)

Nedir aramızdaki uzaklığın elleriyle
yokladığımız buzun hüznü?
Nedir sessizliğin ellerini ovuşturan?
Nedir bizi bir köpek havlamasıyla zamanın
boşluğuna iten?
Ve nedir rüzgarın dilinden düşürmediği o
şarkı?
Nedir bizi düşürmeyen acıdan başka?
Nedir bizi bu alemde rüzgarın acısıyla bir
kılan?
Nedir senin kalbini soğuk tutan o yara?
Nedir benim kalbimi terleten o yara?
Nedir bizi böyle seslerin arasında sessiz
kılan?
Nedir bize sessizliğin elleriyle dokunan
gece...nedir..nedir...nedir?

ÖZÜMÜZ GÜRLEYİNCE ÖZGÜR OLACAĞIZ

(Ceylan TUNCER)

Dostane sohbetlere dalmayalı bir ruhla
Nicedir kayıp sayılır tenler
Yaslara bürünmüş ölgünler diplerdedir
Diyar diyar gezilmiş de nafile, dermiş gibi
Kayıpların yasını tutmak marifet mi ki
Arayana her yol açıkken kalpte
Kasvetli bir havada yola çıkmak isabet
Korku patlamasına en yakın zaman çünkü
Kalıntılar toplanmadan
Devam edilirse şayet
Mükâfatta sabır dolu bir derinlik
Kırık, dökük sözleri düşürdükçe toprağa
Verimin diyarında susmaya yaklaşılır
Bir diyarın fısıldayan
Bir çağlayanı vardır
Dinlemeye muktedir nice zenginlik duyar
Azın özün kıymeti yoklukta anlaşılır
Çağıldayan sessizliğe
Sular boşalır gibi
Sevgiyi katık eden nice zarif özler gibi
Yokluktan berekete uzun yol alır gibi